

5

To nás všechny vyděsí, Moore se ale rychle vzpamatuje. Vezme její ruku do své a palcem ji jemně hladí přes klouby na ruce. „Co tím myslíš, Suzie? Proč si myslíš, že je to tvoje chyba?“

Susie strašně popotáhne a já z kapsy vytáhnu balíček papírových kapesníků a přes stůl ho posunu k ní. Ředitel ho vezme do ruky a vytáhne jeden z kapesníků. Podá ho Suzie, aby se vysmrkala.

Nenápadně se na sebe s Eddisonem podíváme. Tak jako většina bratrů na světě i Eddison panikaří, když se ocitne v blízkosti brečící malé holky. Ne že by mu jí nebylo líto nebo to neuměl s dětmi, jen mu to prostě láme srdce, pak se chová hrozně divně a nervózně. Normálně bych tu tedy jednala já.

Jenže jestli si Suzie myslí, že je její chyba, že se Brooklyn ztratila, pohled na mě ji asi zrovna neuklidní.

Eddison maličko šhubne obočím. Já nakrabatím nos. On skloní hlavu k jednomu rameni a strčí do mě.

Tak jo.

„Suzie? Jmenuju se Eliza. Patřím do týmu, který pátrá po Brooklyn.“

Zhluboka se nadechne a po tváři jí stékají potoky slz.

„Co se stalo s Brooklyn, zlato?“

„Ve středu na skautu...“ začne a znovu popotáhne. Ředitel jí potichu podá další kapesník. „... sebrala jsem jí druhou sušen-

ku, strčila jsem do ní a řekla jsem jí, že je srab, když řekla, že to na mě poví.“ Zašklebí se a čeká, že dostane vynadáno.

„Suzie, já tu nejsem od toho, abych ti nadávala. Víš, že ses nezachovala hezky, proto z toho máš výčitky. Co se stalo potom?“

„Po schůzce jsme šly k nim domů a paní Mercerová nám uvařila večeři. Babička byla dlouho v práci, tak paní Mercerová nabídla, že můžu být u nich. Po večeři ale Brooklyn odešla do svého pokoje a zavřela se tam. Tak jsem paní Mercerové řekla, že mi Brooklyn sebrala na schůzce sušenky. Chtěla jsem jen, aby musela jít ven z pokoje, maminka jí ale řekla, že musí zůstat ve svém pokoji a přemýšlet o tom, co udělala. Trvalo hodiny, než babička přišla z práce. Paní Mercerová mě nechala podívat se na film, ale...“

„Ale tobě bylo smutno.“

Přikývne a znovu popotáhne. Aspoň si ale neutírá nos do rukávu. „Rebecca šla domů dřív. Včera. Brooklyn zůstala o přestávce úplně sama, tak jsem ji shodila z houpačky a řekla jsem jí, že o ni stejně nikdo nestojí a že by měla jít pryč. Řekla jsem jí... řekla jsem...“

„To je v pořádku, Suzie. Jen nám to řekni.“

„Řekla jsem jí, že ji rodiče pošlou pryč a že ji nechtějí ani babička s dědou, a proto se pořád hádají. Řekla jsem jí, že by měla utéct a všichni budou šťastnější. A ona to udělala. Brooklyn je pryč a všichni se bojí a můžu za to já!“ Zase se rozvzlyká tak, že jí to otřásá celým tělem.

Starší žena k ní přispěchá, jemně odstrčí ředitele a vezme Suzie do náruče. Pomaloučku se kýve, vydává uklidňující zvuky a nechává dívenku, aby se vyplakala.